

že v tomto případě žalobce zřejmě prohlásil, že dílo mu dodané je prosté vad a poněvadž tedy podle §u 928 obč. zák. žalobce ručí žalovanému za vady dodaného díla. Slovo výslovně v §u 928 sluší vykládati ve smyslu výrazu »zřejmě«, což plyne z §u 863 obč. zák. Názor soudu odvolacího, že ona obchodní zvyklost v Liberci žalovaného nesprostila povinnosti, aby zboží po dodání v přiměřené lhůtě prozkoumal, není správným, zvláště když tato povinnost žalovaného vzhledem na to, že jde zde o smlouvu o dílo, nikde v zákoně výslovně stanovena není. V důsledcích toho sluší uznati, že žalovaný má právo hojiti se na žalobci pro vady dodaného mu díla, když ostatní zákonné podmínky ručení za vady jsou dány. Ve směru tomto přichází v úvahu povaha vad. Soud dovolací došel na základě znaleckého posudku a dopisu žalovaného ze dne 15. dubna 1922 k závěru, že jde o vady zřejmé a že proto všeobecné ručení žalobcovo za tyto vady není opodstatněno. Naproti tomu soud procesní na základě téhož znaleckého posudku dospěl k závěru, že jedná se o vady skryté. Soud dovolací shledává správným názor soudu procesního, neboť dle stavu věci, nižšími soudy zjištěného, nebyly vady barvení do očí bijící, jak předpis §u 928 obč. zák. uvádí, když dle znalce jen při dobrém světle daly se poznati. Naproti tomu shledává soud dovolací správným názor soudu odvolacího, že není na straně žalobcově zlomyslného zatajení vad dodaného zboží přes to, že žalobce měl dle zvyklosti v Liberci vyskytnuvší se vady při barvení učiniti zřejmými označením na obrubě a v konsignaci zboží, neboť ke zlomyslnému zatajení vad potřebí jest, jak již odvolací soud uvedl, nějakého jednání, které by na to ukazovalo, že jde o úmyslně způsobené zatajení. Něco podobného však v pouhém nevyhovění oné zvyklosti spatřovati nelze. Poněvadž žalovaný žalobci, jak soud první stolice zjistil, vady obarvení zboží ve lhůtě §u 933 obč. zák. ohlásil, jest jeho názor, proti nároku žalobcovu započtením namítaný, co do důvodu po právu a opačný názor soudu odvolacího není správným.

Čís. 3548.

Bylo-li umluveno zřízení akreditivu u říšsko-německé banky v markách podle kursu ku československým korunám určitého dne, jest rozhodným kurs československé koruny na berlínské burse.

Není neurčitým žádáním žalobním (§ 226 c. ř. s.), bylo-li žádáno zaplacení v cizozemské měně dle kursu k tuzemské měně k určitému dni.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, Rv I 1711/23.)

Dle původní žalobní prosby domáhala se žalobkyně (tuzemská firma) na žalovaných majitelích berlínské firmy zřízení akreditivu 160.000 marek u banky v Žitavě, při čemž prohlásila, že přijme přímé placení. Při roku dne 1. prosince 1922 navrhla žalobkyně, by žalovaní byli odsouzeni ku zaplacení 160.000 marek dle kursu ke dni 1. června 1920. Procesní soud první stolice uznal, že žalovaní jsou

rukou společnou a nerozdílnou povinni zaplatiti žalobkyni 160.000 marek dle kursu ke dni 1. června 1920 zřízením neodvolatelného akreditivu. O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání žalované strany potud, že vyloučil z napadeného rozsudku slova »dle kursu ke dni 1. června 1920«, a uvedl v d ů v o d e c h: Jinak se má však věc co se týče změny žalobní prosby při jednání ze dne 1. prosince 1922, by žalovaní byli odsouzeni, zaplatiti podle kursu ke dni 1. června 1920. O kursu marky možno mluvit pouze tehdy, srovnává-li se marka na určité burse s určitou měnou. V tomto případě byla smlouva uzavřena mezi čsl. firmou a německou firmou. Jest tedy jasno, že kursem marky jest míněn poměr mezi německou markou a korunou československou. Dle ujednání ze dne 28. května 1920 a dle prosby žalobní měl býti zřízen akreditiv u hornoluzické banky v Žitavě a jest proto dle Šu 905 obč. zák. a čl. 324 obch. zák. pro stanovení měny směrodatným kurs koruny československé na berlínské peněžní burse.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu s tím, že se žalovaní mohou sprostiti zřízení akreditivu přímým zaplacením a že přepočítání stane se dle kursu československé koruny na berlínské peněžní burse.

D ů v o d y:

Dovolání, jež uplatňuje toliko dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu Šu 503 čís. 4 c. ř. s., nelze upřít oprávnění. Dle původní žalobní prosby žádala žalobkyně zřízení neodvolatelného akreditivu u hornoluzické banky v Žitavě na 160.000 něm. marek s 6% úroky od 1. června 1920, při čemž prohlásila, že přijme též přímé placení. Při roku ze dne 1. prosince 1922 navrhla žalobkyně, by žalovaní byli odsouzeni k zaplacení zažalovaného peníze dle kursu ke dni 1. června 1920 s 6% úroky od téhož dne. Odvolací soud, jenž připuštění změny žaloby schválil, čím se stalo konečným (§ 528 c. ř. s.), správně vyslovil, že o kursu marky lze mluvit jen tehdy, srovná-li se marka na určité burse s určitou měnou, a že za daných okolností přichází v úvahu jen berlínská peněžní bursa. Ale nelze souhlasiti s právním názorem odvolacího soudu, že změněná žalobní prosba postrádá určitosti, předepsané Šem 226 c. ř. s. Dle Šu 226 c. ř. s. má žaloba obsahovati určitou žádost, aby bylo zřejmo, o čem má býti rozsudek vyneseno. V žalobách na plnění jest proto udati, co žalobce žádá, buď číselně neb alespoň dle druhu a množství. Jde-li, jako zde, o peníze, dlužno je udati číselně s případným uvedením měny neb alespoň způsobem určitelným, tak, aby o výši a případně též o měně nebylo pochybností, by bez porušení Šu 405 c. ř. s. mohl býti vyneseno určitý rozsudkový náleze, hodící se za exekuční titul. Těmto požadavkům změněná žaloba vyhovuje, neboť je zřejmo, co žalobkyně žádá. Chce, by jí zaplaceno bylo buď zřízením akreditivu nebo přímo tolik říšsko-německých papírových marek, aby si za ně opatřiti mohla tolik československých korun, kolik by jich byla dostala, kdyby žalovaná strana

zbytek kupní ceny 160.000 marek něm. byla bez prodlení, t. j. dne 1. června 1920 zaplatila, jinými slovy příslušný peníz v německých markách, jehož jest zapotřebí k opatření tolika československých korun, kolik bylo dne 1. června 1920 lze za 160.000 marek dostat. K této žádosti byla žalobkyně oprávněna, jelikož žalovaná strana se zaplacením uvedeného nedoplatku kupní ceny byla v prodlení, jehož nepříznivé následky nemůže přesunouti na žalobkyni, která dle zjištění nižších soudů své smluvní povinnosti dostala. Žalobkyně ani nebyla s to uvéstí onu číslíci říšsko-německých papírových marek, kterých bude k účelu shora uvedenému zapotřebí, neboť tuto cifru bude lze vypočísti teprve podle kursu československé koruny na berlínské peněžní burse v d e n s k u t e č n é h o zaplacení, při čemž bude ovšem nerozhodno, jakým způsobem se zaplacení stane, totiž zda přímo či akreditivem. Jistou neurčitost bylo by lze shledati v tom, že v prosbě změněné žaloby není zvlášť uvedena bursa, která má býti pro přepočtení rozhodnou. Ale v tomto směru mezi stranami sporu nebylo a jelikož přichází, jak již shora uvedeno, v úvahu jen peněžní bursa berlínská, bylo tento nedostatek jednoduše napravití doplňkem v rozsudečném nálezu, jenž jest přípustným, jelikož tím dle toho, co právě bylo uvedeno, není porušen předpis Šu 405 c. ř. s., dle něhož soud není oprávněn, straně něco přiknouti, co nebylo navrženo. Stačí že návrh učiněn byl tak, že o jeho obsahu nejsou nižádné pochybnosti.

Čís. 3549.

Bylo-li služebností chůze nabyto pro vlastníka určitého domu, zahrnuje v sobě i oprávnění napotomních nájemníků domu.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, Rv I 1753/23.)

Vlastník usedlosti č. p. 134 v M. domáhal se na žalovaných zjištění, že přísluší jemu a o b y v a t e l ů m domu č. p. 134 právo stezky po pozemcích žalovaných, že žalovaní jsou povinni to uznati a obyvatelům domu č. p. 134 to dovoliti, jakož i svoliti, by služebnost byla knihovně vložena. O b a n i ž š í s o u d y vyhověly žalobě potud, že přiznaly právo služebnosti pouze žalobci.

N e j v y š š í s o u d uznal dle žaloby.

D ů v o d y:

Aby mohlo býti posouzeno, zdali dovolací důvod čís. 503 čís. 4 c. ř. s. jest opodstatněn, sluší říci už úvodem, že právoplatnými rozsudky nižších stolic bylo uznáno právem, že žalující straně jako vlastníci usedlosti č. p. 134 v M. přísluší p r o n i právo choditi tam a zpět po stezce po pozemcích žalované strany, že žalovaná strana jest pod práva důhonem do 14 dnů povinna, by výkon této služebnosti vlastníkům usedlosti čís. 134 v M. dovolila, každého zkracování této služeb-